

DOI: <https://doi.org/10.36059/978-966-397-394-4-3>

Волошина Катерина, аспірантка кафедри ТІМ НАОМА
(науковий керівник доктор мистецтвознавства, професор О. А. Лагутенко).

Василь Чегодар і Микола Глущенко – видатні українські колористи

Ключові слова: *Микола Петрович Глущенко, Василь Дмитрович Чегодар, український живопис ХХ ст., колоризм.*

Kateryna Voloshyna, PhD student, NAFAA
(academic mentor: Doctor of Art History, Professor at NAFAA Olga Lagutenko)

Vasyl Chehodar and Mykola Glushchenko as outstanding Ukrainian colorists

Abstract. Two of the most interesting artists who were really deeply interested in the challenges of color in painting were the Ukrainian artists Mykola Glushchenko (1901–1977) and Vasyl Chehodar (1918–1989). They were united not only by common creative interests, but also by their long-standing friendship. The most active period of their communication was in the 1970s. One of the consequences of this communication was Mykola Hlushchenko's influence on Vasyl Chehodar's work.

Key words: *Mykola Glushchenko, Vasyl Chehodar, Ukrainian painting of the 20th century, colorism.*

Українське мистецтво другої половини минулого сторіччя представлено великою кількістю видатних живописців. Одними з найцікавіших художників, які по справжньому глибоко цікавилися проблемами кольору в живописі були Микола Глущенко (1901–1977) та Василь Чегодар (1918–1989). Їх об'єднували як спільні мистецькі вподобання, так і багаторічна дружба.

Найбільш інтенсивний період їхнього спілкування припадає на 1970-ті рр. У цей період майстри працювали пліч-о-пліч у складі спільних творчих груп в Гурзуфі та Седневі, де М. Глущенко був головою групи, а В. Чегодар – старостою. З листів Василя Дмитровича 1973 р. дізнаємося про характер їхньої комунікації: В. Чегодар ставиться до М. Глущенка, як до свого старшого колеги, який ділиться своїм досвідом, порадами. Василь Дмитрович відмічав, що після спілкування з ним він почав інакше дивитися на жанр пейзажу. Колеги сприймали М. Глущенка, як вже досвідченого і ушлявленого митця, а В. Чегодара – як його помічника і молодшого приятеля. Відомо, що майстри не тільки разом працювали, але й мали теплі, дружні стосунки. М. Глущенко дарував В. Чегодару рідкісні іноземні альбоми, був частим гостем у родині Василя Дмитровича, його свекор дружив із сином – Олександром Глущенко, зрештою, саме В. Чегодар після смерті Миколи Петровича став його виконувачем заповіту. Про їхню дружбу неодноразово писати в пресі, а колеги робити приятельські шаржі.

Section 1. Ukrainian art from ancient times to the present

Обох живописців протягом усього життя цікавили проблеми кольору, але кожен з них мав свій шлях до формування власної творчої манери. Якщо двері в сферу колористичних пошуків для М. Глуценка відкрила Франція, то В. Чегодару судилося пройти більш тернистий шлях. Він не мав таких можливостей виїжджати за кордон, напряду контактувати з творами європейських художників, і, як більшість мистців, відчував тиск радянської системи, яка цензурувала мистецтво. М. Глуценко цікавив Василя Дмитровича і як талановитий живописець, і як, певною мірою, продовжувач французьких здобутків у галузі колористики. Вже будучи зрілим майстром, В. Чегодар відмічав, що серед українських художників саме манера М. Глуценка була йому найбільш близькою. Симптоматично й те, що обидва художники цікавилися творчістю П'єра Боннара – видатного французького колориста ХХ ст. Досить імовірно, що саме М. Глуценко познайомив свого колегу з його творчістю, та і сам в певною мірою надихався блискучими творчими рішеннями Боннара.

